Р Е Ш Е Н И Е
№ 39792

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10040** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба Алпаслан Е./А. Е./, [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, чрез адв. И. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4536-000023 от 04.08.2026 г. на началник група към Регионалните дирекции "Гранична полиция" (РДГП) - Е., ГПУ-С.. С оспорената заповед спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП – „прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 180 дни“. В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Счита, че административният орган е издала оспорения акт преди да изясни случая от фактическа страна, с което е нарушил разпоредбата на чл. 35 от АПК. Сочи и представя доказателства, че жалбоподателят притежава СУМПС. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - началник група към Регионалните дирекции "Гранична полиция" - Е., ГПУ-С., в открито съдебно заседание и с писмени бележки, чрез юрк. С., изразява становище за законосъобразност на оспорената заповед. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по

жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
С обжалваната ЗППАМ № 26-4536-000023 от 04.08.2026 г. на началник група към РДГП - Е., ГПУ-С., по отношение жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП – „прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 180 дни“. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия АД № 946117 от 04.08.2026 г., съставен срещу оспорващия за това, че виновно е нарушила разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 3, б. А) от ЗДвП - собственик, длъжностно лице или водач, който допуска или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице, което не е правоспособен водач.
В процесната ЗППАМ е описана следната фактическа обстановка: на 04.08.2026 г. около 22,40 часа на автомагистрала А-4 километър 110+300 до бензиностанция „Л.", с посока на движение КПП – Капитан А. към [населено място], турският гражданин Алпаслан Е., без постоянен адрес в РБ, с дата на раждане 15.11.1979 г., документ за самоличност паспорт № U33487494, с адрес Република Турция, управлява тежкотоварен автомобил М. Актрос с турска регистрация 34FZR678, собственост на “T. U. OTO K. VE CERVE H. A. SIRKETI”, не представя свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС). На лицето е съставен и АУАН № АД946117 А от 04.08.2026 г. Посочено е, че нормата на чл. 171, ал. 1, т. 2а, б. А) от ЗДвП предвижда принудителната административна мярка да се прилага за срок от 6 месеца до една година, като приложената мярка в настоящия случай с за срок от 180 дни - минимално определения по закон размер. Като отнети документи е посочено СРМПС № 532230 и 2 бр. регистрационни табели.
Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.08.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 06.08.2026 г. до Административен съд – София-град.
Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия АД № 946117 от 04.08.2026 г., срещу жалбоподателя за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, съгласно която разпоредба всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП и Заповед № 8121з-1389/07.10.2024 г. на министъра на вътрешните работи. По делото е представена

и Заповед № 3282з-4527/27.07.2026 г. на директора на Главна дирекция „ГП“, с която са определени длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, в т.ч. по чл. 171, т. 2а, б. А) ЗДвП.
Процесната заповед е издадена от Д. В. С., който съгласно представен по делото Акт за встъпване в длъжност от 13.08.2020 г. е на длъжност началник на 01 група „Охрана на държавна граница“ от ГПУ – С. към РДГП – Е. при ГДГП - МВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 3282з-4527/27.07.2026 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Предвид изложеното неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед.
Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна. В заповедта са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.
С посочената в заповедта разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца до 1 година“ като в случая е определен минимален срок от 180 дни.
Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП и дали същата съответства на целта на закона.
В разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП е предвидено, че принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.
Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.
Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно

средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.
От анализа на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП следва извод, че в същата са предвидени две хипотези за прилагане на ПАМ, като и в двата случая ПАМ се прилага на собственика на автомобила: 1) на собственика на автомобила, който управлява собственото моторно превозно средство без да е правоспособен водач и 2) на собственик на автомобила, който е предоставил същия за управление на лице, което е неправоспособен водач. Принудителните административни мерки са действия на администрацията, чрез които се упражнява държавна принуда за обезпечаване осъществяването на различни правоотношения в сферата на изпълнително-разпоредителната дейност. Същите са насочени към предотвратяване и преустановяване на административни закононарушения, както и към отстраняване на вредните последици от тях. Процесната ПАМ е от категорията на преустановителните административни мерки, целта на които е пресичане на закононарушения - в случая прекратяване регистрацията на ППС, чрез отнемане на свидетелството за регистрация на МПС и сваляне на регистрационни табели. С фактическото прилагане на тази мярка собственикът на автомобила се лишава от възможността да се ползва от превозното средство, съобразно неговото предназначение. С тази мярка по същество се разпорежда забрана за движение на пътното превозно средство по пътищата, като ограничението от същата рефлектира пряко и непосредствено в правната сфера на собственика на автомобила, поради което и именно собственикът е адресат на акта, с който се налага ПАМ. Самата разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП указва, че този вид ПАМ се налага единствено на собственика на пътното превозно средство.
В случая не се спори по делото, че процесният тежкотоварен автомобил М. Актрос с турска регистрация 34FZR678, чиято регистрация е прекратена със ЗППАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП, е собственост на “T. U. OTO K. VE CERVE H. A. SIRKETI”. Това обстоятелство е вписано както в представения по делото АУАН Серия АД № 946117, така и в оспорената ЗППАМ. Не е спорно и това, че оспорената ПАМ е издадена на водача на автомобила - Алпаслан Е., за когото е прието от административния орган, че е неправоспособен водач. По делото не се твърди и не се представиха доказателства, че същият е собственик на автомобила.
Предвид така установеното следва да се приема, че е налице втората хипотеза, а именно чл. 171, т. 2а, б. А), предл. последно от ЗДвП – прилагане на ПАМ на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава валидно СУМПС. Съдът обаче счита, че в конкретния случай административният орган неправилно е определил адресата на волеизявлението си. Доколкото мярката е обективирана като прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство, в своята разпоредителна част оспорената заповед рефлектира върху правната сфера на собственика на автомобила, тъй като именно той се лишава от правото на свободно ползване на собствеността си. Както бе посочено по-горе систематичният анализ на цитираната разпоредба налага извода, че субект на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. А), предл. последно от ЗДвП законът определя единствено собственика на ППС, в случая “T. U. OTO K. VE CERVE H. A. SIRKETI”, чието превозно средство е управлявано от водач, без да притежава СУМПС валидно за категорията МПС, което управлява. В този смисъл мярката по чл. 171, т. 2а, б. А), предл. последно от ЗДвП не би могла да бъде законосъобразно приложена по отношение на лице, което не е собственик на МПС и следователно несобственик не може да бъде адресат на издадения индивидуален административен акт по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Т.е. към момента на издаване на обжалваната заповед и към момента на установяване на нарушението лицето, на което е издадена заповедта - Алпаслан Е., не е бил собственик на процесното МПС, поради което не може да бъде и адресат на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Неправилната преценка за

адресата на наложената мярка представлява пряко нарушение на съответната хипотеза на предвидената в закона норма, от което следва, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон.
Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена в нарушение на материалноправните норми, което представлява самостоятелно основание за отмяната й. Ето защо обжалвана заповед следва да бъде отменена.
При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.
Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя в размер на 5,11 евро - внесена държавна такса. По делото са представени пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 05.08.2026 г., в който е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ на основание на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, също има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като възнаграждението се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В случая възнаграждението следва да се определи в размер на 511,29 евро, което е равностойността на 1000,00 лв., съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа и в съответствие на положения от адвоката труд предвид фактическата и правна сложност на делото. По делото е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно, с оглед определения размер.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4536-000023 от 04.08.2026 г. на началник група към Регионалните дирекции "Гранична полиция" - Е., ГПУ-С..
ОСЪЖДА Главна дирекция “Гранична полиция” към МВР да заплати на Алпаслан Е./А. Е./, [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, разноски по делото в размер 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро.
ОСЪЖДА Главна дирекция “Гранична полиция” към МВР да заплати на адвокат И. А. Д. от Адвокатска колегия - Х. сумата в размер на 511,29 (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро, представляващ адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: